

župniki, katerim je 50.000 malenkost nad tem zadržujejo, da je bil g. Mikuš za najbogatejšega župnika v škofiji proglašen.

No „Tomažek lažnjivi“, kaj bodeš pa sedaj porcel?

Najbolje je, če se na prsi trkaš, kmete pa za odpuščenje prosiš in rečeš: prosim odpustite mi, ker si drznem vas tako nesramno nalagati, verjamite meni „lažnjivemu Tomažeku“ in mojemu „Gospodarju“ še manj ko dosedaj, ker le tedaj imate kmetje up, še kedaj srečni postati.

Kako bi kaj bil „Tomažek“ ponosen, če bi ga drugi listi osemdesetkrat samo v eni številki natisnili.—

Mi delamo le za blagor, korist in omiko kmeta, in se prav veselimo da Tomažeka naš razširjeni list tako hudo v želodec peče, da ne more spavati. Tomažeka jezi, da ima „Štajerc“ toliko število naročnikov, pa saj to ni čuda, če kmetje „Tomažeku“ hrbet obrnejo, ker večinoma berila v „Tomažeku“ je samosvoja hvala, katera po starem pregovoru še nikdar ni nič veljala ali pa samo hujskanje, kar pa pravicoljubecim ljudem ne ugaja, zatoraj tudi razsodni kmetje rečejo „Adijo Tomažek“.

Za poduk in pojasnjenje se bere v „Slov. N.“ št. 248 od 28. oktobra t. l. sledeče:

Konsumno društvo na Frankolovem.

Seme gospodarske organizacije, katero je zasejal na Kranjskem najšpekulativnejši ljubljanski advokat in iz katerega naj bi vzkliko kmetom obilega sadu, katero pa istinito le „Njemu“ polni večno nenasične žepe, se je razplodilo že tudi na Štorskem v bujno cvetje, katero so z veliko vnemo začeli negovati nekateri štrebarski in njih lačni pilepki.

Tudi Frankolovo je osrečil neki provizor leta 1898 kmete s svojim famoznim kmetijskim, prav izgovorjeno konsumnim društvom in računski zaključek za leto 1900, ki leži pred nami, izkazuje, 69 K 6 h. čistega dobička.

Seveda morejo toliko čistega dobička izkazati samo taka gospoda in samo taki revizorji — o politična oblast! — ki so baš zbrani okrog slavnoznane „Gospodarske zveze v Ljubljani“.

Oglejmo si toraj to imenitno bilanco, ki nam je prišla slučajno v roke, in konstatujmo, kako so ti umetniki pri falzificiranju bilanc v svoji čudni brezvestnosti dospeli do gori imenovanega čistega dobička!

Navihani sestavitelji te bilancee izkazujejo:

Imetja: naloženi denar 261 K, 2. blago 14181 K 46 h, 3. inventar 1110 K 36 h, 4. terjatve na blagu 2952 K 4 h, 5. združno poslopje in zemljišče 8892 K — vkup imetja 27396 K 86 h. Pri tem je pa pomisliti, da je v blagu vštetega najmanj za 5000 K vina, katerega se bo do polovice, to je za 2500 K. pokvarilo, kajti vino je iz leta 1898, ko je bila priznana slaba letina in se ga toliko gotovo spremeni v jesih.

Od terjatev, katere ima društvo, terjati je nedobitnega do 2/3 toraj 1968 K. Hišo so cenili za 2292

K, preveč kajti ko so jo kupili pred 2 letoma, dali so zanjo 6600 K in inventarja so zaračunili vsaj 300 K preveč, skupno so toraj izkazali preveč imetka, dasi še priretiranega 20336 K 86 h.

Nasprotno temu pretiranemu imetku pa znašajo:

Dolgovi 1. na blagu 1995 K 20h, 2. na posojilih 21440 K, 3. dolg na posestvu 2580 K, 4. združni deleži 987 K; vkup 27002 K 20 h. Ako odbijemo od tega dolga faktični imetek po odbitku preveč zaračunjenega blaga in previsoko cenjene združne hiše v znesku 20336 K 86 h ostane istinita defecita 6665 K 34 h. Vse to je nekako približno izračunano, faktična izguba je pa najbrže še večja.

Sedaj pa vprašamo slavno „Gospodarsko zvezo v Ljubljani“ in nje za blagor kmetov tako nadvdušenega načelnika, slaboznanega dr. Žlindro, kdo bo pokril ta ogromni defecit pri tem kmetijskem društvu!? Ubogi opeharjeni kmetje gotovo ne, kajti vsi niti svojih deležev ne morejo poplačati! Morebiti pa zopet seže ožlindrani eksminorit v svojo globoko, od kmečke budalosti napolneno bisago in daruje znova **iz svojega** 2000 kron. Slepništvo!

Končno se čudom čudimo, da se je naš sicer mirni in za koristi svojih župljanov v resnici vneti gospod župnik Presečnik dal zapeljati od taci, le za svoj žep skrbečih prefrigancey v nadzorstvo kakor so voditelji frankolovskega kmetijskega društva, njim na čelu „ravnatelj“ in črevljari Volave.

V pojasnilo moramo kmetom še dodati, da ti gosp. imenujejo taka svoja društva kmetijska društva, kar pa je le samo slepilo, ker v resnici so to le konsumna društva, ali po domače — kramarije, ki so kmetu le v nesrečo.

Razne stvari.

Iz mariborskega porotnega sodišča. Porotno sodišče v Mariboru je 16. novembra obsodilo 57letnega tesarja Jakoba Grliča iz Trotkove, sodni okraj Št. Lenart, zaradi umora na smrt na vešalah. Grlič je imel znanje z omoženo Heleno Kocbek. Dne 11. avgusta sta Jakob Grlič in Helena Kocbek pijančevala po raznih gostilnah in naposled odšla proti domu. Dobro uro pozneje je prišla Helena Kocbek v hišo nekega Zdravca in je povedala, da ji je Grlič trebuh prepiral. Helena Kocbek je vsled tega umrla. Pred smrtjo je preiskovalnemu sodniku povedala, da se dotični večer ni hotela Grliču udati. Grlič je rabil silo in jo je potem zaklal. Pri obravnavi je Grlič priznal svoje dejanje, trdil pa, da je Heleno Kocbek zaklal, ker mu ni hotela povrniti nekaj kron, katere mu je bila dolžna. — 20. novembra sedel je na zatožni klopi 26letni ključavničar Janez Soršič mlajši iz Maribora. Zatoženec ukral je pričetkom julija pri svojem očetu na stanovanju bivajočemu mizarskemu pomočniku Francu Langu iz zaprtega kofra 820 kron, v katerem je imel Franc Lang spravljene in kateri znesek je bila dedščina Langova po očetu. Lang je ključke nosil vedno seboj. Soršič ko je bil sam doma, odšraufal je pokrov

na kofru, vzel ves denar in potem pokrov nazaj pritrdil. Še tisti dan je zatoženec zapustil Maribor, si kupil novo obleko in se odpeljal na Ogrsko, kjer je ves denar lahkomišelnost zapravil. Ko mu je denarja zmanjkalo, šel je peš čez Budapešto na Dunaj, potem čez Štajersko in Kranjsko v Trst in se ondod vrnil v Maribor, kjer se je sam predstavil žandarmeriji. — Sodišče ga je obsodilo na tri leta težke ječe. — Istega dne se je vršila obravnava zaradi menic (bekselnov) proti večkrat kaznovanemu Francu Klešicu in njegovi ženi Mariji, najemnika v Hvaletincih. 44 letni Klešič rojen pri sv. Lovrencu v Slov. goricah in njegova 37letna žena rojena v Trebetincih ponarejala sta že več let menice, ker sta bila na svojih posestvih zadolžena in na tak način izvojevala posojila iz ptujskih denarnih zavodov. Ko je ena menica potekla, naredila sta drugo in tako zamogla svojo sleparijo nadaljevati. Vendar se ponarejanje gledé Franca Klešiča ni moglo dokazati, pač pa je to večkratno hudodelstvo priznala njegova žena sama. Franca Klešiča je sodišče oprostilo, njegovo ženo Marijo pa je obsodilo na tri leta težke ječe. — 21. novembra imel se je zagovarjati 24letni želarski sin Matija Lukovnjak iz Presberga, ker je 4. avgusta v prepiru s pijanim Andrejem Friedrovom v Velki Jamici zabodel z nožem krčmarico Marijo Žingovič v njeni lastni gostilni, da je še isti večer umrla. Zabodel jo je v desno stegno. Zatoženec se je izgovarjal da je bil pijan in da ni vedel, kaj je isti čas počel. Lukovnjak bil je že večkrat kaznovan, enkrat zaradi težke telesne poškodbe cele tri leta. Sedaj je dobil za svoje junaštvo 7 let težke ječe. — Dne 21. novembra sedel je na zatožni klopi 39letni Štefan Karo, kočar v Stojnicah pri Ptuju ker je svojega dveletnega pastorka Franceta Preloga mučil tako grozovito, da je otrok vsled dobijenih ran še tisti dan umrl. Obsojen je Karo na 6 let težke ječe, poostrene vsak mesec s postom in trdim ležiščem. — Dne 22. novembra obsojen je bil na smrt 30letni pekovski pomočnik Miklavž Miklenič rojen v okraju Pregrada na Hrvaškem, zadnji čas službujoč v Vuzenici pri Marnbergu, ker je vstopil svojo ženo. Miklenič oženil se je v letu 1896 v Gabru, čez par let pa zapustil svoj kraj in ženo ter vstopil v službo v Vuzenici kjer se je izdal za samskega. Seznanil se je kmalu na to z sestro svojega gospodarja in ji je obljubil jo v zakon vzeti. 6. julija letošnjega leta peljal se je s svojo ljubico namenjen ogledati si neko pekarijo v Podčetrtku, a že med potjo v Mariboru so ga aretovali, ker se je mariborski oblasti brzojavno iz njegovega rojstnega kraja naznanilo, da je Miklenič na sumu, da je umoril svojo ženo. Preiskava je dognala, da se je Miklenič peljal 12. junija v Desinič in tam pri svojem okrajnem glavarstvu prosil za razporočitev s svojo ženo, a tega ni dosegel. Na to spremljala ga je njegova žena na potu po železnici, čeravno ji je Miklenič rekel, da ne mara za njo in da ima že drugo. Vožni karti sta kupila do Vuzenice, a izstopila sta na predzadnji postaji to je v Vuhredu mesto v Vuzenici in potem šla pri slabem potu peš proti Vuzenici. Med to potjo nahaja

se nek potok, kateri je ravno ob tem času narastel, in v ta potok je potopil svojo ženo, katero so čez en mesec pozneje pri Vumbahu potegnili iz vode. Izkazalo se je, da je to Miklašičeva žena in da jo je umoril njen mož. — 25. t. m. zagovarjal se je Jakob Dokša posestnik v Polstravi rojen v Obrižu, 25 let star, pred istimi porotniki zaradi umora. Babica njegove žene Julijane Dokše rojene Jakl. Katarina Pugelnik, je dala svoje posestvo njej in njenemu možu zapisati s tem pogojem, da bodeta to posestvo posedovala ta dva še le po njeni smrti. Dne 1. oktobra t. l. je delala Julijana Dokša celi dan na polju. Ko pride zvečer domu ne najde svoje babice in njen mož njej reče, da je odšla na Hrvaško. Dokazalo pa se, da je Jakob Dokša umoril Katarino Pugelnik s krampom, ko je gnoj kidal in jo zavlekel v klet. Ko je Jakob Dokša s svojo ženo večerjal, pride k njemu Georg Lončarič, hlapec v Polstravi. Po večerji sta pila Dokša in Lončarič pol litra žganja in Dokša je povedal Lončariču, da je ubil babico svoje žene, in da jo ima v kleti skrito. Ker pa je pretežka za njega sama, je prosil naj mu jo Lončarič pomaga zavleči v Dravo. Na to sta ponoči navezala mrtvo Katarino Pugelnik na drog (kol) in jo zanesla v Dravo. V Šribovcah na Hrvaškem so zakopali truplo, katero je Drava izvrгла. Kmalu je prišla sodnija zločinu na sled. Odkopali so truplo že 2. oktobra in našli na njem 12 težkih ran. Dokša je obstal zločin in je bil obsojen na štiri leta težke ječe, med tem ko je dobil Lončarič za to, da mu je pomagal spraviti truplo v Dravo štiri mesece ječe. — Istega dne se je vršila tudi sledeča obravnava: 37 letna Alojzija Letnik, hči 67 let starega Bartolomeja Letnika v Spodnjem Gasteraju, se je omožila z 62letnim Janezom Deutschmannom. Dne 2. septembra t. l. napil se je Janez Deutschmann nekoliko žganja in se je s svojim starim Bartolomejem Letnikom nekaj sporekel. Kregala še sta se tem bolj, ker je bil Letnik že itak na njega nekoliko ljubosumen, misleč, da ni razmerje med njegovo ženo Alojzijo in njenim očetom popolnoma pravo in krščansko. Bartolomej Letnik pograbi železne vile in udari svojega zeta Janeza Deutschmanna petkrat po glavi. Potem pa gre iskat svoje hčeri, katera je tudi bila od žganja pijana. Nato se zopet povrne k Deutschmannu, kateri se je v svoji krvi valjal in je stokal. Kakor je Letnik dne 23. t. meseca sam izpovedal pred sodnijo, se mu je zet smilil, ker tako milo javče. On si toraj misli, da mu tako ni več drugače za pomagati, zato pa gre po sekuro in ga udari zopet 5 ali 6 krat po glavi. Ker mu sekira odpade in je on ne more najti, zgrabi eno lato in udriha tako dolgo po svojem zetu, dokler je bil ta popolnoma miren, to je — mrtev. Kakor se je sodnijsko dokazalo, imel je Deutschmann 32 ran. Otrok še komaj 5 in pol leta star, kateri je vse videl izpove pred sodnijo, da je Letnik, ko je tolkel po Deutschmannu zval svojo hčer: „Lojzika pojdi pomagat klat!“ Radi tega se je tudi morala ta zagovarjati pred sodnijo. Sodnija je obsodila 67 let starega Bartolomeja Letnika na smrt, njegova hči je bila oproščena. — Alojzija Germič in

Marija Kaluša so se zagovarjale 26. t. m. pred istimi porotniki, ker so moža Alojzije Germič, toraj zeta Marije Kaluše, ubile in svinjam skuhale; ker še ni dočas obravnava končana, poročali bomo o tem prihodnjič.

Od Male Nedelje. (Lovci pozor!) Lovci občine radoslavske imeli so 29. oktobra lov. Shod bil je napovedan pri g. Jak. Klemenčicu. Prav židane volje odšli so na lov, med lovci sta bila tudi J. Klemenčič in Franc Marinič, gostilničar iz Radoslavec. Prišedši na mesto lova, postavila sta se zgoraj imenovana vsak na svoj prostor kakšnih 40 stopinj narazen. Kmalu na to pribeži zajec med njima in Marinič ga ni z prvim niti z drugim strelom zadel, namreč zajca, zadel pa je Klemenčiča v levo oko in tudi levo nogo. Sedaj postal je velik krič in lov je bil skončan, šli pa so tudi s praznimi torbami domov, Klemenčič pa še tisti dan v bolnišnico v Radgono, kjer mu bodejo šrote izkopali. Pritožba vložena je že pri sodnji in radovedni smo, kaj se iz tega izcimi.

Iz Noršinec pri Ljutomeru. Požarno društvo v Noršincih imelo je dne 24. novembra pri gostilničarju Marko Vaupotiču tombolo. Darove naprosila sta blagajnik Franc Rantaša iz Noršinec in Anton Kramberger iz Babinec. Ko je tombola minola, je naš dobri načelnik Marko Cajnko iz Babinec denar pobral in jo popihal veselo domov, namesto da bi denar izročil blagajniku Francu Rantašu. Mi noršinski požarniki toraj prosimo gospoda načelnika Cajnka naj nam blagovoli v „Štajercu“ naznaniti koliko so znašali naši dobitki in želimo na vsak našin, da se ta denar izroči v osmih dneh blagajniku Francu Rantašu. Ako pa gospod načelnik potrebuje več denarja, naj nam pove, bomo v kratkem priredili še eno tombolo.

Noršenski gasilci, Franc Rantaša blagajnik, Jožef Vaupotič a. b. M. Vaupotič namestnik.

Mlad umrl. V soboto dne 23. novembra umrl je v Vičavi pri Ptuj učenec osmega gimnazijalnega razreda ptujskega, g. Franc Plohl. Plohl bil je sin ubožnih kmečkih starišev, ki so pa že zdavno umrli. Vrl, mlad mož vzdrževal se je z lastno močjo in bil plemenit človek in izvrsten dijak. Imel je podporo od dežele, katere pa se je prostovoljno odpovedal in prihranil pri vsemu temu še 500 gold. Njegovega pogreba udeležili so se vsi profesorji in dijaki in gimnazijski pevski kor zapel mu je na grobu pretresljivo žalostinko. Plohl umrl je vsled bolezni na plućih. — Blag mu spomin.

Umor. Pred osmimi leti je okrožno sodišče zaprlo posestnikovega sina J. Šalamon-a v Slov. Goricah, ker je bil na sumu, da je umoril Marijo Koziša, ki je služila pri njegovih stariših, in sicer zato, ker jo je on zapeljal, in se je nahajala v blagoslovljenem stanju. Dekle je bilo staro 16 let; nekega jutra so jo našli mrtvo. Ker je tedaj manjkalo dokazov, so Jož. Šalamona izpustili. Sedaj pa so dobili novih dokazov, in na podlagi teh so sumljivega Šalamona orožniki odpeljali v ječo v Ptuj.

Svoji k svojim. Lojz od Sv. Marjete pri Ptuj bil je priden, vrl fant. V šoli bil je brihtne glave in ko so ga njegovi stariši dali učiti trgovine, je on tu

postal dober trgovec in kmetje k njemu radi pridejo, ker ga poznajo še iz šole in ker jim pošteno in dobro postreže. Tako je postal Lojz velik trgovec in kmetje mu niso bili nevošljivi, nasprotno, oni so se veselili, da je kmečki sin do kaj višjega prišel. Ali gospod doktor Horvat se je jezil. Temu dopadajo samo takšni kmečki sinovi, kateri grejo navzdol — v nič in tu si je mislil, čakaj ljubi Lojz, ti boš tudi dr. Horvata čutil. In glejte, Horvat je kupil hišo, v kateri je imel Lojz svojo trgovino in mu odpovedal stanovanje. Lojz pa je bil prebrisan in je takoj zraven zidal svojo hišo, veliko lepšo, kakor je Horvatova. Ko je dr. Horvat to videl, postal je jako hud in je dvema komijema, Kranjcu Havelka-tu in Horvatu Lončarič-u (seveda, Horvat ma Horvata rad) preskrbel iz posojilnice denar, da bi ustanovila štacuno in tako uničila Lojza! Kmetje pozor! Kdo stoji vašemu srcu bližje, domač kmečki sin, ali Horvat ali Kranjc. Ako „Gospodar“ še tako močno nastopi za Kranjca in Horvata, pošten Štajerc in Slovenec ostane zvest svojemu bratu.

Poročilo ptujskega svinjskega sejma. Dne 13. t. m. prignalo se je 330 prašičev. Sejem bil je po zunanjih kupcih obiskan dobro in se je blago, ki je bilo prav dobro vrste in poceni, hitro razprodalo. Ker je nastopilo hladno vreme, prihajajo že vsaki petek takomenovani špehari, kateri svinjsko meso in špeh v razkrojenem stanju pripeljejo na trg. — V petek dne 15. t. m. se je prodajalo: mast od 54 do 56 kr. kilo, špeh od 50 do 52 kr. kilo, krače (šunke) od 44 do 46 kr. kilo, pleča od 40 do 42 kr. kilo, ribice od 68 do 70 kr. kilo, meso za klobase od 52 do 54 kr. kilo, vse v frišnem stanju. Prašičev odpeljalo se je po železnici; v Gradec, v Nendelu v Lichtensteinu po 2 vagona, v Solnograd, v Bistrico na Kranjskem, v Zwetl na Spod. Avstrijskem v Mixnitz in Veliki Florjan po eden vagon.

Od nekod. V Dobju pri Planini rigali so „Fihposovci“ in takšen glas se sliši v deveto vas. Slišal sem ga tudi jaz, dobil v roke „Fihpos“ in videl, da so bili podpisani župan in občinski odborniki. Ali oče tiste kolobocije je bil le „Oberfihposar“ botra pa sta bila „Fihposarstellvertreter“ in „Fihposarsekreter.“ „Oberfihposar“ je tedaj vedoma (menda pa ne lagal?), ko je podpisal občinske odbornike, ker je imel le eden zraven opraviti. „Oberfihposar je pisal, da mora biti okoli cerkve red; zvedel sem pa, da nosi organistovka še sedaj umazane plenice na cerkveni plot. Organist pa ima najbrž tudi nekaj p . . . nature v sebi, ker oblaja zdaj tega, zdaj onega, da je libe- ralec; še celo žensk ne pusti pri miri. Pa vsi klerikalci, kar jih imajo v Dobju, bi se dali naštet na prste ene roke. Kdor hoče biti pravi klerikalec, mora znati dobro lagati, preklinjati, obrekovati, čast krasti, hujskati, nos visoko nositi, vobče, mojster mora biti v vseh sedmih naglavnih grehih. — Kdor pa tega prav ne ve, med klerikalce it' ne sme. Siromašno ljudstvo se briga le za svoj lačni želodec, ker župnik in organist skrbita, da se ne bodo preobjedli. Prej se je ubogo ljudstvo pohujševalo iz — no,

saj veste od kod in z kakšnimi zgledi, zdaj pa se uči laganja, obrekovanja, sovraštva. Gospod župnik je celo s prižnice ljudem rekel, da ni treba pozdravljati in ker on sam s svojima ženskama ne pozna manire, pa je drugi klerikalci tudi ne znajo. Priporočal je celo neko tercijsko ta...co drugim dekletom za vzgled. Ko bi priprosti ljudje ne znali ločiti vere od takih... bi že davno podivjali. — Županov stolec pa je postavljen na žganici; že ve, kje so je največ popili na njegov račun. Sedaj pa, ko imajo tam grižo, pravi župan, da ne gre k njim, ko bi mu kdo tudi „finfar“ dal; da bi kateremu žganice nesel, katero zdravniki priporočajo, o tem se mu še ne sanja; mora vkup devati za druge volitve. — Še to ti moram povedati, ljubi „Štajerc“, da te je mislil župan tožiti, ker si nekaj o njem pisal. Pa naj zdaj tožijo; za pričo in dokaze se ti ni treba čisto nič bati, bodo še drugi kaj slišali. Ne smem pa pozabiti prositi odpuščenja gospoda nadučitelja in gospoda Derniača, ki sta v „Fihposu“ po nedolžnem trpela; odpustita jim, saj ne vedo, kaj delajo! „Štajerc“! sedaj pa bova počakala, kaj bodo „Fihposarji“ rekli, potem pa dobijo spet po nosu. Potovalec.

Dr. Brumen — pa krompir. Iz Podvine pri Ptujju se nam poroča: V nedeljo dne 17. novembra mislili smo imeti pri nas v Vojskovi gostilnici veselico in res, pričeli smo igrati tombolo. Bilo nas je skoraj celih deset oseb. Ker pa s tega le nič ni hotelo biti, pričel je dr. Brumen govoriti o krompirju in ga hvalil kar se je dalo. Mi pa, ki krompir bolje poznamo kakor dr. Brumen, smo si mislili, naj le govori kar hoče, samo da imamo vedno dva litra vina pred seboj. Ko smo vprašali krčmarico kaj smo dolžni, se nam je reklo, da nič, da je že vse plačano in na to smo zagrmeli gromovit „Živijo!“ in dr. Brumena poprosili, da naj bi še večkrat se pri nas oglasil, seveda ne z prazno mošnjo in nam kaj povedal tudi o govedini, teletini, in piščancih, (ker to je boljše) in makari tudi o repi in korenju, bučah in čebulju, ne samo o krompirju in krompirjevi juhi, ker od tega še nikdo ni debel postal in je k večjemu dobil ime „Krompirček“. Le to se nam o dr. Brumenu ni dopadlo, da ima vedno kakega svojega trabanta seboj, tako nekega šuštarja Bezjak-a in nekega ekskomija, oba iz Ptujja, ko vendar mora dobro vedeti, da smo mi prepametni, da bi komu skočili v lase, čeprav bi nas malo podražil. — Razšli smo se tedaj prav židane volje in za odhodnico še zapeli:

En glažek al' pa dva,
To nam korajžo da,
Župca pa krompirjeva,
Poživi naj le Brumena.

Urednik „Slov. Gospodarja“, prefekt Korošec, mora imeti velikanski strah pred „Čeljsko Vahtarico“, ker je isti poslal popravek, da ni res, da bi bil on predsedoval zborovanju v Slatini, kakor je „Deutsche Wacht“ poročala. Ker piše dotični list v svoji zadnji številki, da je dal sveti Peter za Korošca pri nekem mizarju že lestvico v nebesa napraviti, radovedni smo, ako bode gospod prefekt Korošec tudi sedaj poslal

„D. W.“ popravek, da ni on tisti Korošec, ki dobi v kratkem lestvico v nebesa. — Tako „Sl. N.“

Klobase pijejo. „Sl. N.“ poroča: „Slovincu“ z dne 15. t. m. poroča neki dopisnik iz Jarenine, da je bila tamkaj letos vinska letina dokaj dobra, hvali in priporoča izvrstno kapljico ter piše h koncu: „Posebno kličemo bratom Slovincem na Kranjskem, da pijejo poleg kranjskih klobas tudi domačo kapljico iz Slovgoric“. — Mi ne moremo verjeti, da bi na Kranjskem pili klobase, kakor tudi pri nas na Štajerskem ne jemo domače kapljice, ampak jo pijemo, pač pa jemo „poleg“ tudi kranjske klobase. Pa brez zamere!

Kje je groš? V šoli v kozjanskem okraju izginil je nekemu učencu med poukom groš iz peresne škatljice, kar je ta s solznimi očmi naznanil takoj g. učitelju. Kje je groš? vpraša učitelj z resnim pogledom na dečke. Nihče se ne oglasi. V tem trenutku potrkna nekdo na vrata in v šolo vstopi znan prijatelj učitelja ki ga je prišel obiskat. Oho, reče g. učitelj, vi ste prišli, ravno prav, da boste povedali, kdo je ukradel tukaj groš. Veste, dečki, reče nadalje, obrnjen proti istim, ta gospod namreč ve vse skrivnosti in ve tudi, kdo je ukradel groš? Toraj hitro, kdo ima groš? V tem trenutku potoči se groš izpod klopi proti učitelju...

Zunanje novice.

Med maševanjem znorel. V Ljubljani je bila te dni maša za ranjko cesarico. Maševal je upokojeni župnik Mayer. V začetku maše se je začel pripraviti z ministrantom, potem pa je začel upiti, da se morajo ženske s sveta spraviti. Pred mašo se ni nič poznalo, da bi bil mož zmešan, znorel je še le med maševanjem.

Hišni hlapec — in glavni dobitok. Z Dunaja se poroča, da je glavni dobitok 600.000 kron dosegla državna srečka iz l. 1860 ser. 9816. Petino te srečke je imel hišni hlapec v skladišču železnice grofa Salma na Dunaju, imenom Friderik Schuhmann ter je tako dobil 120.000 kron. O svoji sreči je zvedel Schuhmann v gostilni, v kateri je pil četrtinko vina in čital časnike. Zdaj dobiva baje vsak dan cele zavoje pisem z „ženitnimi ponudbami“.

Dvakrat se je skusila usmrtiti. V Moravski Beli cerkvi je legla pred kratkim 21letna Frančiška Beneš na železnični tir, baš ko je prihajal vlak; toda strojevodji se je posrečilo ustaviti v zadnjem trenutku vlak; Dekle je zbežalo in se je vrglo zopet na tir med zadnjima vagonoma; vlak bi jo gotovo povozil, toda potniki so opazili njeno početje ter so jo železniški uslužbenci siloma odstranili. Odpeljali so jo v deželno bolnico, ker je menda blazna.

Vrt prijateljstva. Nežna in docela ženska misel. Lady Warwickova, najuplivnejša dama v angleški elegantni družbi, ima zanimiv vrtec prijateljstva. Vsak izmed njenih prijateljev je zasadil ondi drevesce, cvetico ali grm, koje je posestnica preskrbela z dopisi dotičnih sadjarjev. In sentimentalna dama se jako rada izprehaja po vrtu, tu pa tam postoji ter si oživlja spomin na one, kateri so jej dragi.